

Pf.IV.20.040/2012/4.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Ábrahám Éva ügyvéd (CÍME) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek -, a másodfokú eljárásban személyesen eljáró I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) alperes ellen, házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében, a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 2011. december 8. napján kelt 6.P.20.593/2010/70. számú ítélete ellen, a felperes által 71. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét megváltoztatja és a házastársi közös vagyon megosztása címén az alperes által fizetendő összeget 1 529 023 (Egymillió-ötszázhuszonkilencezer-huszonhárom) Ft-ra, az **C Í M** . szám alatti ingatlan árverési értékesítése esetén a „befolyt vételárból” - a kikiáltási áron történő értékesítés esetén - a felperest megillető összeget 3 328 000 (Hárommillió-háromszázhuszonnyolcezer) Ft-ra felemeli, az alperest megillető összeget 3 072 000 (Hárommillió-hetvenkettőezer) Ft-ra leszállítja; a felperes által fizetendő eljárási illeték összegét 34 179 (Harmincnégyezer-egyszázhetvenkilenc) Ft-ra leszállítja, míg az alperes által fizetendő illeték összegét 345 530 (Háromszáznegyvenötezer-ötszázharminc) Ft-ra felemeli.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12 700 (Tizenkettőezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra - az abban foglalt időben és módon - 23 040 (Huszonháromezer-negyven) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

A peres felek 1995. augusztus 26. napján kötöttek házasságot, majd három évig a felperes édesanyjának lakásában éltek. Ez idő alatt építkeztek **C Í M** szám alatt, mely lakásba 2001-ben költöztek be. A peres felek házassági életközössége 2008. október 4. napján megszűnt.

A Nyíregyházi Városi Bíróság a 2009. május 4. napján jogerőre emelkedett/10. számú ítéletével a peres felek házasságát felbontotta. A bontóper során a felek egyezséget kötöttek a kiskorú gyermekeik elhelyezése, tartása, a velük való kapcsolat tartása, az utolsó közös lakás használata vonatkozásában, melyre az alperest jogosították fel azzal, hogy a felperes lakáshasználati jog ellenértéket és használati díjat nem igényel. Az alperes

vállalta, hogy „a felperes igénye szerint” kiadja részére a közös vagyoni ingóságokat, továbbá 1-2 éven belül megváltja a felperes tulajdoni illetőségét.

Az életközösség megszűnését követően a felperes birtokában maradt 130 000 Ft készpénz, míg az alperes birtokában a többi ingóság, a gyerekek tulajdonát képező

2 db heverővel és 1 db íróasztallal együtt. Az életközösség megszűnését követően a Volkswagen típusú személygépkocsi, valamint a Suzuki motorkerékpár törlesztő részleteit az alperes fizette meg, utóbbi összege 2011. augusztus 22. napjáig 731 621 Ft volt. A Suzuki motorkerékpáron az életközösség megszakadásakor 601 980 Ft hiteltartozás állt fenn, a gépjármű forgalmi értéke pedig - a peres felek egyező előadása alapján - 1 600 000 Ft volt.

A felperes az ingatlanból 2008. októberében elköltözött, azt kizárólag az alperes használta, míg a lakáshoz tartozó kert fele részét a felperes édesanyja művelte. Az alperes az életközösség megszakadása után az ingatlanon beruházást végzett, továbbá - állítása szerint - a lakást kifestette.

A felperes a testvérénél, majd az édesanyjánál lakott, vele és testvérével szemben az életközösség megszakadását követően az alperes durva, agresszív magatartást tanúsított, amely cselekménye miatt ai Városi Bíróság az alperest zaklatás büntette miatt 2 év próbára bocsátotta, míg a felperes testvérével szembeni testi sértés miatt pénzbüntetésre ítélte. 2010-ben az alperes szabálytalan gázvételezése következtében a szolgáltató a lakásban a gázmérőt leszerelte.

A felperes keresetében kérte a házastársi közös vagyon megosztását oly módon, hogy a bíróság kötelezze az alperest a felperes tulajdonába kerülő, továbbá a különvagyonaiba tartozó ingóságok, valamint a gyermekek tulajdonát képező 2 db heverő és 1 db íróasztal kiadására. Ezen túlmenően kérte a lakás kizárólagos használatára történő feljogosítását, a birtokbaadásig az alperes többlethasználati díjfizetési kötelezettségének megállapítását, valamint az ingatlanon fennálló közös tulajdon árverési úton történő megszüntetését azzal, hogy vállalta azt üresen az árverési vevő birtokába adni.

Az alperes ellenkérelmében az ingóvagyon megosztását nem ellenezte, elutasítani kérte a többlethasználati díj és a lakás kizárólagos használata iránti igényt, a lakás osztott használatának megállapítását kérte. Kizárólagos felperesi lakáshasználat esetén kérte többlethasználati díj megállapítását és a felperes lakáshasználati jog ellenértékének megfizetésére kötelezését. Kérte elutasítani a közös tulajdon megszüntetésére irányuló kereseti kérelmet. A közös tulajdon megszüntetése esetén különvagyonaként kérte elszámolni a különvagyont képező fejőgép eladásából származó 500 000 Ft-ot, valamint kérte megtéríteni az életközösség megszűnését követően végzett beruházása miatt keletkezett értéknövekményt.

Az elsőfokú bíróság a felek személyes meghallgatása, a bejelentett tanúk kihallgatása, **SAKÉRTŐ NEVE** igazságügyi ingatlanforgalmi szakértő véleménye, valamint az egyéb periratok tartalma alapján a 70. sorszámú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek házastársi közös vagyon megosztása címén 1 425 575 Ft-ot, adja ki a felperesnek a gyermekek tulajdonát képező 2 db gyermekheverőt 30 000 Ft értékben és 1 db íróasztalt 20 000 Ft értékben. Az elsőfokú bíróság a peres felek közös tulajdonát képező **C Í M** . szám alatti lakás kizárólagos használatára a felperest jogosította

fel, kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül a tulajdonát képező ingóságoktól kiürítve azt adja a felperes birtokába. Kötelezte a felperest, hogy az ingatlan birtokbevételeitől kezdődően fizessen meg az alperes részére minden hónap 10. napjáig havi 16 065 Ft többlethasználati díjat, ugyanakkor az alperes lakáshasználati jog ellenértéke iránt előterjesztett igényét elutasította. Elrendelte az **HRSZ** helyrajzi szám alatt nyilvántartott, ténylegesen **C Í M** szám alatt található, „lakóház, udvar, gépkocsitároló” megjelölésű, 1523 m² alapterületű ingatlanon fennálló közös tulajdon árverési értékesítés útján történő megszüntetését azzal, hogy az értékesítés sikere esetén a peres felek kötelesek azt üres, beköltözhető állapotban az árverési vevő kizárólagos használatába és birtokába adni. Az ingatlan legkisebb kikiáltási árát 6 400 000 Ft-ban határozta meg azzal, hogy az árverési előleg 640 000 Ft. A befolyt vételárból - kikiáltási áron történő értékesítés esetén - a felperest megillető összeget 2 944 000 Ft-ban, míg az alperest megillető összeget 3 456 000 Ft-ban jelölte meg. Amennyiben a kikiáltási árat meghaladó összegért került értékesítésre az ingatlan, úgy a 6 400 000 Ft vételár feletti rész 50-50%-os arányban történő felosztásáról rendelkezett. Egyéb intézkedések mellett kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékügyi hatóság külön felhívásra, az ott megjelölt időben és módon 322 750 Ft, míg a felperes 56 955 Ft illetéket. Kötelezte továbbá az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 311 650 Ft perköltséget.

Döntése indokolásában megállapította a felperes különvagyonát és a felek közös vagyonát képező ingóságok körét. A későbbi fellebbezéssel érintett körben, az UHC Suzuki motort 998 020 Ft értékben az alperes birtokában maradt ingóságként vette számításba. Megállapította ugyanis, hogy az életközösség megszakadásakor a közös tulajdonú Suzuki motorkerékpáron 601 980 Ft hiteltartozás állt fenn, így a gépjármű 1 600 000 Ft értékéből azt levonta, ekként határozva meg az ingóság nettó értékét. Megállapította azt is, hogy az életközösség megszakadását követően kizárólag az alperes fizette a motor törlesztő részleteit, melynek összege 2011. augusztus 22. napjáig 731 621 Ft volt, ezért az alperesnek a felperessel szemben 365 810 Ft megtérítési igénye keletkezett. Bár az alperes a hiteltartozás megfizetése során több alkalommal késedelembe esett és emiatt pótlékot kellett fizetnie, ennek megtérítése alól a felperest nem mentesítette, figyelemmel arra, hogy álláspontja szerint a felperes nem tudta bizonyítani, hogy csupán az alperesnek felróható okból történt a fizetés elmulasztása.

Az elszámolásból kirekesztette a Honda Dio robogót, mivel a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján arra a következtetésre jutott, hogy azt a felek még az életközösség megszakadása előtt értékesítették az alperes barátja, Szulyák Mihály részére, így ez a vagyontárgy az életközösség megszakadásakor már nem képezte a peres felek tulajdonát. Mindezek figyelembevételével a közös tulajdont képező ingóságok értékét 2 622 020 Ft-ban állapította meg, amelyből egyik fő jutója 1 311 010 Ft. Megállapította, hogy a felperesnél 130 000 Ft értékű ingóság maradt, ezért a közös vagyonból az alperest 1 181 010 Ft értékkülönbséget megfizetése, valamint 20 000 Ft felperesi különvagyon megtérítése, összesen 1 201 010 Ft megfizetése terheli.

A felperest terhelte ugyanakkor az alperes felé a Suzuki motor törlesztő részletének, 731 621 Ft-nak az ½ része, azaz 365 810 Ft megfizetése, továbbá az életközösség megszakadása után az alperes által a Volkswagen típusú gépkocsira befizetett 73 127 Ft ½ része, 36 564 Ft, összesen 402 370 Ft.

Ezen összegek egymásba történő beszámítása, valamint az alperest 2008-2011. évek alapján terhelő 626 935 Ft többlethasználati díj után az értékkiegészítés összegét 1 425 575 Ft-ban határozta meg, melynek megfizetésére az alperest kötelezte.

Az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetéséről árverési értékesítés útján rendelkezett, a kikiáltási árat a beszerzett ingatlanforgalmi szakértő véleménye alapján 6 400 000 Ft-ban állapítva meg.

Az árverés sikere esetén a vételár felosztásáról annak figyelembevételével rendelkezett, hogy a felperes különvagyónaként vette számításba az ingatlan telkének forgalmi értékét, mely a 8 000 000 Ft-os forgalmi értéken belül 470 000 Ft-ot képviselt, valamint az alperes különvagyónaként számolta el a különvagyonon fejtőjének eladásából származó vételár értéknövekményét, mely 775 000 Ft volt, továbbá 125 000 Ft-ban állapította meg annak a beruházásnak az értéknövelő összegét, amely beruházást az alperes az ingatlanban az életközösség megszakadása után eszközölt. A fejtőjének eladásából származó összeg különvagyónaként történő elszámolását **TANÚ 1** tanú vallomása alapján állapította meg, aki közvetlen és jó barátságot tartott fenn az alperessel, az alperes életéről részletesen be tudott számolni és igazolta, a fejtőrendszer megvásárlásának, valamint a vételár felhasználásának tényét.

Az ingatlan 8 000 000 Ft forgalmi értékét ezért csökkentette a felperesi és alperesi különvagyon összegével, így a közös vagyon tiszta értékét 6 630 000 Ft-ban állapította meg, amelyből egyik fő jutója 3 315 000 Ft volt.

Számítása szerint a felperest megilleti a közös vagyonon részesülők különvagyónára tekintettel 470 000 Ft, mindösszesen 3 785 000 Ft, amelyet csökkentett az alperes által elvégeztetett, nem értéknövelő, de állagmegóvó jellegű beruházás felperesre jutó részével, azaz a szakértő által megállapított 180 000 Ft értékű festés 1/2 részével, 90 000 Ft-tal, így a felperesnek jutó összeget 3 695 000 Ft-ban, míg az alperesnek járó összeget 4 305 000 Ft-ban határozta meg.

Ez a 8 000 000 Ft forgalmi értéken belül a felperes esetében 46%, az alperes esetében 54% hányadot eredményez, melyet arányosított az árverési értékesítés sikere esetén alkalmazandó legkisebb kikiáltási ár 6 400 000 Ft-os összegéhez, mely alapján a felperesnek járó összeget ezen vételár 46%-ában

2 944 000 Ft-ban, míg az alperesnek járó összeget ennek 54%-ában, 3 346 000 Ft-ban határozta meg. Úgy rendelkezett, hogy amennyiben az értékesítés ezt meghaladó összegen történik, akkor a különbözetet a felek között fele-fele arányban kell felosztani.

A perköltség viseléséről a pernyertesség-pervesztesség (85-15%) arányában rendelkezett, figyelembe véve a felperes által előlegezett szakértői díjat is. A 6 328 410 Ft pertárgyértékhez igazodó eljárási illetékből 56 955 Ft megfizetésére a felperest, 322 750 Ft megfizetésére az alperest kötelezte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes fellebbezett, melyben az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, a házastársi közös vagyon megosztása címén az alperes által fizetendő összeg 1 029 023 Ft-ra, míg az **C Í M** . szám alatti ingatlan árverési értékesítése esetén a befolyt vételárból a felperest megillető összeg 3 328 000 Ft-ra történő felemelését, az alperest megillető összeg 3 072 000 Ft-ra történő leszállítását és az alperes másodfokú perköltségben történő marasztalását kérte. Az ingóságok megosztása körében sérelmezte a

Honda Dio robogó elszámolásának a mellőzését. Továbbra is fenntartotta azt az előadását, hogy a robogó az elköltözésekor megvolt, az az alperes birtokában maradt, aki azt használta is. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság Szulyák Mihály tanúvallomása alapította döntését, aki más vonatkozásban a bíróság által is elismerten aggályos vallomást tett. Ezzel szemben **TANU 2, TANU 3, TANU 4, TANU 5, TANU 6** és **TANU 7** tanúk vallomása megerősítette előadását, miszerint a motort az alperes számára vásárolta, melyet munkába járáshoz használt. Elfogadta a motor 70 000 Ft-os eladási összegét, ezért javára további 35 000 Ft elszámolását kérte.

Kérte mellőzni az elszámolásból a Suzuki motort terhelő közös adósság alperes által megfizetett és javára megtéríteni rendelt 136 896 Ft törlesztő részletének fele részét (a 2010. október 10. napján kelt beadványa 1. oldal harmadik bekezdése szerinti elszámolás szerint), arra hivatkozással, hogy az, mint többletköltség az alperes magatartása miatt merült fel. Nem vitatta, hogy a közös adósság rá eső részét nem fizette meg, de állítása szerint erre módja és lehetősége sem volt az alperes magatartása miatt, aki a gyermektartásdíjat rendszertelenül és nem megfelelő összegben teljesítette.

Az ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetésével összefüggésben továbbra is vitatta, hogy az alperesnek különvagyoni fejőgépe volt, melyet álláspontja szerint cáfol **TANÚ 1** tanú és az alperes ellentétes nyilatkozata is. (18. sorszámú jegyzőkönyv 25. oldal hetedik bekezdés, 7. sorszámú jegyzőkönyv 5. oldal utolsó bekezdés). Ezért kérte az alperes különvagyonának és annak értéknövekményének (775 000 Ft) kirekesztését az elszámolásból.

Kérte továbbá mellőzni az alperes által „végzett” festés értéknövekményének alperes javára történő elszámolását (180 000 Ft ÷ 2). Ténybelileg és jogilag is vitatta az elszámolás létjogosultságát, mivel a festésnek az életközösség megszűnését követő elvégzését sem a szakértő véleménye, sem tanúvallomások nem igazolták. Ezért az árverési vételár felosztását - az elsőfokú bíróság számítását követve - 52-48% arányban kérte, így a felperest a legkisebb kikiáltási vételáron történő értékesítés esetén 3 328 000 Ft, míg az alperes 3 072 000 Ft illeti meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítéletábra a felperes fellebbezését „A polgári perrendtartásról” szóló, többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A.§ (1) bekezdés f) pontja, a (3) és (4) bekezdés szerint tárgyaláson kívül bírálta el, a Pp. 253.§ (3) bekezdésének rendelkezése szerint a fellebbezési kérelem korlátaira tekintettel.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel érintett körben a tényállást túlnyomó részt helyesen állapította meg, de abból részben téves jogi következtetésre jutott.

1. A felperes alaptalanul sérelmezte fellebbezésében a Honda Dio robogó kirekesztését az elszámolásból.

A robogó közösvagyonai jellegét a felek nem vitatták, csupán az volt vitás, hogy az életközösség megszűnésekor megvolt-e a felek birtokában ezen vagyontárgy, vagy sem. Az elsőfokú bíróság a peres felek egymással ellentétes nyilatkozata és a rendelkezésére álló

bizonyítékok helyes értékelésével állapította meg, hogy az alperes bizonyította a robogó életközösség alatti értékesítését, ugyanakkor annak cáfolatára a felperes által bejelentett tanúk vallomása nem volt elégséges. A felperes fellebbezésben is hivatkozott tanúk ugyanis csupán a robogó közösvagyoni jellegét igazolták, annak tényét nem, hogy az életközösség megszűnésekor az az alperes birtokában maradt. Ezokból pedig az elsőfokú bíróság helytállóan mellőzte az elszámolásból a Honda Dio robogót és annak értékét.

2. Az ítélet tábla nem találta alaposnak a felperes fellebbezési érvelését a Suzuki motor 136 896 Ft törlesztő részlete vonatkozásában sem, ugyanakkor - a fellebbezéstől eltérő okból - lehetőséget látott az ingóságok megosztása tekintetében a felperesi fellebbezési kérelem keretén belül az elsőfokú határozat megváltoztatására, mivel az elsőfokú bíróság a Suzuki motor elszámolása és a törlesztő részletek megtérítése vonatkozásában kettős, egymást átfedő elszámolást eszközölt.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a Suzuki motor hiteltartozása a felek közös adóssága volt, ezért annak alperes által történő megfizetése javára megtérítési kötelezettséget keletkeztetett. A bizonyítási eljárás során a felperes csupán állította, de nem bizonyította, hogy a többletköltségek csupán az alperesnek felróható okból keletkeztek, ezért nincs lehetőség arra, hogy a bíróság a késedelemből eredő tartozást csupán az alperesre hárítsa.

Azonban sem az elsőfokú bíróság, a felek nem észlelték, hogy bár az elsőfokú bíróság a motort terhelő adósság elszámolásáról rendelkezett, ugyanakkor a vagyonmérlegbe ezen ingóságot nettó 998 020 Ft értéken állította be, amely az alperes javára kétszeres elszámolást eredményezett. Ha ugyanis a bíróság nettó értéken számolja el az ingóságot, a hiteltörlesztés megtérítéséről nem kell rendelkezni, bruttó értéken történő elszámolás esetén kerülhet sor ugyanis a hiteltörlesztés elszámolására, a többletként jelentkező összeg megtérítésére.

A perbeli esetben a motor az alperes birtokában maradt, annak hiteltörlesztéséről ő gondoskodott, a közös vagyon megosztása során pedig ezen vagyontárgy a tulajdonába került, ezért helyesen a hiteltörlesztések elszámolása esetében 1 600 000 Ft értékben kellett volna azt a vagyonmérlegbe az alperesnél lévő ingóságként beállítani.

Az ítélet tábla a kétszeres elszámolást csupán részben korrigálhatta, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására ugyanis csak a fellebbezési kérelem korlátai között kerülhetett sor. Ezért az alperes által házastársi közös vagyon megosztása címén fizetendő összeget 1 425 575 Ft-ról 1 529 023 Ft-ra felemelte.

3. A felperes alappal sérelmezte fellebbezésében a fejőgép különvagyoni jellegét és vételárának az építkezésbe történő felhasználása folytán értéknövekménnyel az alperes javára 775 000 Ft különvagyoni elszámolását.

Az elsőfokú bíróság etekintetben döntését **TANÚ 1** tanúvallomására alapította, aki a felperes által sem vitatottan az alperessel jó barátságban volt, részletesen ismerte a felek vagyoni-jövedelmi viszonyait. Csakhogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy bár **TANÚ 1** igazolta a fejőgép megvásárlását, és a vételár „felhasználását”, vallomása azonban lényegesen eltért az alperes nyilatkozatától, aki a felperes által is hivatkozott 2010. május 25-i meghallgatásakor a gépkocsi vételárának forrásaként jelölte

meg a fejőgép árát és a vételár kifizetésének időpontját is más időszakban (2002-2003.) és más részletekben jelölte meg, mint a tanú.

Ebből következően, ha a fejőgép különvagyoni helyzete bizonyítható is, a vételárnak az építkezéshez történő felhasználása nem, ezekből az alperes javára különvagyon elszámolásának nincs helye. Az ítélet tábla ezért az elszámolásból a 775 000 Ft különvagyon mellőzte.

4. A felperes alappal sérelmezte fellebbezésében az állagmegóvó jellegű festés értéknövekményének alperes javára történő elszámolását. Az alperes ugyanis csupán állította, de nem bizonyította a festést életközösség megszűnését követő elvégzését, annak időpontját pedig „igen jó minősége” miatt bizonyossággal **SZAKÉRTŐ NEVE** szakértő sem tudta meghatározni, ezekből pedig az értéknövekmény alperes javára történő elszámolásának nincs helye.

Ezért az ítélet tábla az elsőfokú bíróság számítási módszerét követve az elszámolást - az ingatlan sikeres árverési értékesítése esetén - a felek között az alábbiak szerint végezte el:

Az ingatlan forgalmi értéke:	8 000 000 Ft,
felperes különvagyona:	470 000 Ft (a telek)
alperes különvagyona:	125 000 Ft (beruházás, értéknövekmények)
közös vagyon ingatlanban:	
(8 000 000 Ft - 470 000 Ft - 125 000 Ft)	7 405 000 Ft
egy fő jutója:	3 702 500 Ft

A felperest megilleti a közös vagyon tekintetében 3 702 500 Ft, továbbá a különvagyona alapján 470 000 Ft, összesen 4 172 500 Ft.

Az alperest megilleti a közös vagyon tekintetében 3 702 500 Ft, továbbá különvagyon címén 125 000 Ft, összesen 3 827 500 Ft.

Mindezekre figyelemmel a 8 000 000 Ft forgalmi értéken belül a felperesnek jár annak 52%-a, az alperesnek 48%-a, amely az árverés sikere esetén a legkisebb kikiáltási áron (6 400 000 Ft) történő értékesítés esetében a felperes esetében 3 328 000 Ft (52%), míg az alperes esetében 3 072 000 Ft (48%).

Ezért az ítélet tábla a legkisebb kikiáltási vételáron történő értékesítés esetén a vételár felosztásáról a felperes fellebbezési kérelmének megfelelően rendelkezett.

Megjegyzi az ítélet tábla, hogy a bírói gyakorlat szerint a közös tulajdon árverési értékesítés útján történő megszüntetése esetén a legkisebb kikiáltási árat a forgalmi értékkel egyezően kell meghatározni, adott esetben azonban a felek az ingatlan 6 400 000 Ft legkisebb vételáron történő értékesítését nem sérelmezték, ezért azt az ítélet tábla nem módosíthatta.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, a fellebbezett részét - részben a fellebbezésben megjelölt októl eltérően - a fellebbezési kérelemnek megfelelően megváltoztatta.

A felperes a javára megállapított perköltség megváltoztatását nem igényelte, ugyanakkor az ítélet táblának hivatalból lehetősége volt arra, hogy a Pp. 253.§ (3) bekezdése alapján a pernyertesség-pervesztesség tényleges arányának megfelelően (91%-9%) rendelkezzen a le nem rótt eljárási illeték megfizetéséről. Mindezek alapján az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező rész szerint megváltoztatta.

A felperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért az ítéltábla a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján az alperest kötelezte a pernyertes felperes másodfokú eljárásban felmerült költségeinek megfizetésére, melynek összegét „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló, 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1), (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése alapján állapított meg azzal, hogy az így megállapított ügyvédi munkadíjra a rendelet 4/A.§ (1) bekezdése alapján felszámította az ügyvédi tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét is.

Az ítéltábla kötelezte az alperest a felperes illetékfeljegyzési joga folytán feljegyzett 23 040 Ft összegű fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Debrecen, 2012. április 24.

Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. a tanács elnöke - előadó bíró, Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-